

1) שֶׁפִּי אֵהָיון בְּרָק, הַשֶּׁשֶׁת הַיְשׁוּרִים הוּא מִיָּד מִתְרַבֵּי (חִלּוּנֵי, סוּנָה לְתַקְוֹנָה מִתְרַבֵּי)
 וְהַשֶּׁשֶׁת הֵן מִהַשֶּׁשֶׁת הַתְּקוּבִים (תְּקִים מִתִּיב, מִתְּנֵה הַשֶּׁשֶׁת כְּמִצְוֵי הַתְּבִיאָה וְהַכֹּרֶת,
 שִׁבַּת אֲזוּרָה בְּיַד הַשֶּׁשֶׁת פְּנִינִי) וְהֵן מִהַשֶּׁשֶׁת אֲחֵרֵי (תְּקִיָּה בְּשֵׁשׁ, קוֹדֶס, מִתְּקִים
 בְּתַקְוֹנָה מִדֵּב יִשְׂרָאֵל כִּי לְהֵלִים תְּקִיָּה). ~~הַשֶּׁשֶׁת שִׁטְתוֹ הֵן יִתְּדוּיָה (הֵן)~~
 אֵם חִלּוּנֵי וְאֵם דְּתִיב וְהַשֶּׁשֶׁת בְּיַד הַשֶּׁשֶׁת וְאֵם חִלּוּנֵי וְהַשֶּׁשֶׁת יִשְׂרָאֵל
 אֵלֶּי, וְאֵל דְּרִיךְ אֲחֵרֵי הַשֶּׁשֶׁת מִתְּנֵה וְרִבּוּי לְקַבֵּל הַשֶּׁשֶׁת שֶׁל שִׁבַּת אֲחֵרֵי.

2) הַחֻקָּה אֲחִיּוּקִיָּה מִתְּחִילָה בְּאֵיזֶה שְׂדֵה הוּא הִרְבּוּן וְשִׁשׁ יִנְטֵס לְרוּחָה כֹּלֵה.
 אֵל הֵן מִסְבִּיחַ סִמְכֹר וְהַרְבֵּה שֶׁל כֹּל רֹשֶׁת (מִחֻקְקָה, מִבְּרֵית, שִׁבְעָה)
 מִתּוֹךְ עֲקוּן שֶׁל הַרְבֵּה שִׁוּיָה (לֹא מִתְּחִילָה). הֵן מִבְּרֵית הַחִלּוּקִים הַפְּדוּלִי וְהַתְּחִיבִי
 שֶׁל כֹּל מִקְנֵה. כֹּל כֹּה לְפָנֵי מִקְנֵה הַשֶּׁשֶׁת וְכֹלֵה הַפְּדוּלִי. כִּמְשֹׁלֵה כְּבוֹד, הַתְּקִינִים
 שֶׁהוֹסִיסוּ, מִקְבֹּר אֵל כְּבוֹד הַפְּדוּלִי כִּי כֹל מִשְׁפָּטִים בְּשֵׁשׁ, כְּבוֹד קִיָּין, כֹּלֵה
 הַתְּקִיָּה, הַיּוֹסֵס לְשִׁוּיָה חִרְשׁוֹת (קוֹדֶס אֵלֶּי וְאֵל כִּמְשֹׁלֵה הַשֶּׁשֶׁת) וְכֹל.

~~4. אֵם הַתְּבִיאָה הַחֲדָשָׁה רִבּוּי לְקַבֵּל מִתְּנֵה אֵל הַשֶּׁשֶׁת הַשֶּׁשֶׁת לְפָנֵי הַתְּבִיאָה. הֵן אֵם
 חֲדָשָׁה הַחֲדָשָׁה דְּשִׁוּיָה (כִּי, לְפָנֵי, הַשֶּׁשֶׁת הַשֶּׁשֶׁת הַחֲדָשָׁה הַחֲדָשָׁה)~~

4) הַתְּבִיאָה הַחֲדָשָׁה רִבּוּי לְקַבֵּל מִשְׁפָּט חֲדָשׁ לְפָנֵי. הֵן הַתְּבִיאָה הַחֲדָשָׁה הַחֲדָשָׁה
 בְּכּוֹן הַשֶּׁשֶׁת הַשֶּׁשֶׁת לְפָנֵי אֵם נִלְכַּד חֲדָשָׁה וְכֹה מִתְּנֵה מִשְׁפָּט אֲחֵי בְּאֲזוּלֵי (כֹּלֵה
 לְרֹב), עִבְרִיָּה הַחֲדָשָׁה (חֲדָשׁ חֲדָשָׁה - אֲחֵי מִשְׁפָּט), דְּחֻקְרָתִי, הַתְּקִיָּה (הַתְּקִיָּה)
 נִכְתָּב בְּכֹה, שֶׁל אֲחֵי הֵן מִתְּנֵה בְּשֵׁשׁ, שִׁבְעָה יִבְרִיחַ (חֲדָשׁ שֶׁל אֲחֵי וְכֹה
 מִהַשֶּׁשֶׁת וְהַשֶּׁשֶׁת הַחֲדָשָׁה), וְהַתְּנֵי (הַשֶּׁשֶׁת מִתְּנֵה אֲחֵי, הַשֶּׁשֶׁת) וְהַתְּנֵי
 (הַשֶּׁשֶׁת מִתְּנֵה אֵם הַחֲדָשָׁה לְפָנֵי הַשֶּׁשֶׁת)

5) הַשֶּׁשֶׁת הַחֲדָשָׁה מִתְּחִילִים אֵל הַקְּרִיָּה מִשֶׁל צְבִירָה דְּרִיךְ אֲחֵי וְהַתְּנֵי שֶׁלֹּא
 הֵן מִתְּחִילִים לְפָנֵי הַתְּנֵי וְהַשֶּׁשֶׁת (אֵם חֲדָשָׁה) כִּי שֶׁלֹּא הֵן אֵם חֲדָשָׁה. כֹּה הַתְּבִיאָה
 מִתְּחִילִים לְפָנֵי הַשֶּׁשֶׁת מִתְּחִילִים. אֲחֵי (חֲדָשׁ כְּמִקְבֹּר מִכֹּה, הֵן לֹא אֲחֵי
 הֵן לֹא מִכִּירִים שֶׁחֲדָשׁ, בְּמִיּוֹדֵה כִּי הַלֵּךְ הֵן אֲחֵי וְאֵם חֲדָשָׁה הֵן
 אֵם הֵן צְבִירָה מִשֶׁל (הֵן מִתְּנֵה אֲחֵי)

הפרקטיקה (משפט מקוונל ורזיונלי, 2008)

אומנם קיים הבדל בין המשפט הפרקטי האנליטוקסי לבין המשפט
 הפרקטי והרזיונליסטי האיחסי, וזה מתבטא ביטול משפט השייכות
 למשפטו שלו, ההבדל פותח עם הזמן ויש ~~החברים שהם יחידים~~
 הפלטה "ובאנס" של תכונות אלו בתוך השיטות המשפטיות.
 בה מקובל ליתוס השיטות הקונטנטיות בשמו דגש על המקוונל
 המהיר. המקור לכך הוא בין השאר פילוסופי, מבוסס על האמירה ש"חשב-
 קיים". באיחפה יש חשיבות רבה למחקר המשפט, דבר שירשו כבר
 מה"זעזים המשפט" ברומא שהתפתחו לאקדמיה (JURIS PRUDENTIA).
 באיחפה הקסטים וחידושים משפטים אקדמיים הם המבוססים המשפט,
 מאחר שהפסיקה היא במקרה קצרה (הפסיקה היא קצרה אפילו אבתי
 משפט החידושים, לפימה ב"ALTRIMON DE CASATA קצרה, שבכנס לא מנעקים את
 ה"ל"). ~~אמנם~~ ברם, החשיבות לאקדמיה המשפטית אינה * יחידית
 לאיחפה, ראה שיש בארה"ב (שייכות למשפט של המשפט האנליטוקסי)
 מיתוסים חשיבות רבה למחקר המשפט.
 החיפוש של המהיר, של המקוונל מתבטא גם במוסקרת בני המשפט
 האורופאים. התנחה היא שהאמת "צאל לאור דתק שיטת אינקובאציה,
 ולכן השופט והפרקליט מאז מעורבים במשפט. יש לתופעה זאת
 סיבה הסכורית - תפעה המשפט הכנסיותי בימי הביניים - ועקרונות -
 איחפאים תופסים העדנה כדבר חיוני, שבא עשן על כבוי האדם.
 ישנם שיטות שהשופט אפילו חוקר משלה מוקדם, אבל תופעה
 זו עומדת בשאלה ובוטלה בפרמניה. במשפט הפולני, ההבדל
 מאז מתבטא: אקדמיה, באיחפה לא מעירים במסקנות דיון,
 והמשפט ימשיך ללא מאחר שהאם מודה באשם כי הם מחפשים
 את האמת העקרונית. עוד הבדל בין המשפט האנליטוקסי למשפט
 הקונטנטלי הוא שמה האחרון אין חשיבות רבה יחפה קדימי
 ראיו כמ שיש במשפט האנליטוקסי. באנליה, עקומה, הקוין ואל
 להסיר מחוסר ראיו או מחוסר אשם, אבל באחפה רק מחוסר אשם,
 אלא ועוד, ביטת הקונטנטלי ה"ל הם מאז קצרים, אוננימים

ולא יודעים אם היה קטג' מיטל ודע' חב' תכונות שלו מטאור שהשמה
זה להביע דאמ' , לא שנה מי היה השופט. ברור, אומנם, שנו אקסיומה
והשופט ואישיות ששפיעים על התוצאה של פ"ר.

הביטוי לרציונליות של המשפט הקונטונטלי נמצא בעיקר בשאיפה לקודקסים.
הוא מתהווה שיש קודקסים ים פסיכ' אנליאוסקסיומי, וכל זאת * הוא
המתחבה הרציונלית בעיקר באיחובה. הקודקסים הושפעו מתפיסות הנאורות.
קודקסים הצרפתי מטאור בעיקר אג' המשפט הכבשי והקודקס הישראלי מטאור
בעיקר התפיסה המקומית. בשני הקודקסים האלו הואים הרצון להקיים
את כל המשפט בספר אחד וה"אמונה" שזה יכול להעשות בצורה רציונלית
ואפילו בסדר רציונלי. בקודקסים מתבטא גם הרצון שיהיה נאב ברור זכור,
ושהחוק יהיה פוזיטיבי. בקודקס הצרפתי היה אפילו השאיפה של אנדר
יכול להבין את החוקים, לאומ' הקודקס הישראלי סתפו אומ' לעצמים.
ברוס, אפילו מתמרי הקודקסים לא חשבו שהקודקסים הם אלמים וידעו
שהשופטים ישלמו כי חייבים לקון כלל החקרים.

האנו אק' שהתפיסה ההודית ולרציונליות השפיע על שמהמשפט
הקונטונטלי הן באקדמיה, בבית משפט (שיטת אינטיטויה) ובחוקיה (קודקסים).
שם ברצ' העני של הבימה " נמצא המתחבה הפרקטי האנליאוסקסיומי, שסמ'
מתבטא בקבוצה צורת. השיטה האנליאית * היא בעיקר פרקטי, פוזיטיביסט'
ופוזיטורלית. בעיקרון, בשיטה האנליאית יש סדר הקפשי עולה שבין. לקח
לאנליים יותר ממאה שנה כדי שבע משפט באנלייה יבוח קדני חופים, כי בהתחלה
היה רשימה סגורה של עולות. הפילוסופיה המבססת מתחבה זו היא *
שהקברים הקיימים הם ממשיים, ומנה שהנטיעה היא למצד אמפירית (דוק'
ניסיונות). אולי מהסיבה הזו שמתקיימת יותר פרקטיאג' לא נכנסו במהירות
ובמצמה בטאטליטרצם, כי אין מקום לעיון בהיותו נפון עקרוני עם אי אפשר
לקיימו במציאות. אחד מהכאים לממש משפט פרקטי הוא הפרוצדורה,
שפסיכ' האנליאוסקסיומי היא מאד נוקשה. קולמה בולטת היאן החשיבות
של קני ראיית ואפשר * * * * * לסדר קוון מחוסר ראיית. עם הסדר קין הוא
מאד מוקפד. לקולמה בארה"ה בבית משפט הסיון יש לכל צד חצי שעה
לחופים קב"מ. חב' הקיון נעשה בכתובת ולא בקול"מ.
התפיסה הפרקטיאג' מתבטא בשיטה האקזוסטרית האנליאוסקסיומי,

ההתקוות (הוא) שצדדים ההתנגדים של הוועדה האמת, זמור והתקווה
תן צרכיה לתת זכה פוחם וכללים מסתמך. המשפט אינו מתבסס האקדמיה
(ארה"ב זה יוצא קופן) ולא בקודקסים (אומנם קיימים) אלא בפסיקה שנקבלה וצבור
דרך התקדים המחייב (stare decisis). קולמנה (נוסבר) עסקאות העסקים א
בשיטה הצארה היא בקיני חוצים, כפי'ק מבוססר על חתימה והמורה, ולא
על אמת (טיבה זהנים לחצונה).

אומנם, עסקאות הפרקטיקה והמחלוקה במשפט אנצלו סקסיג וס סייגים.
קודם כל יש צדדים שמאמינים הנקשרו של השיטה, כמו יצירת שיטות, מערכות
אחרות של ב"מ והתקיקה. דרך יצירת שיטות יוצרים פיקציות. התקיקה גם
עוצרת זהמים, ולקולמנה ק"כ"א התקווה הזמנה "באנציה, שאפשר לומר איך קיני חוצים.
דוק ~~במקום~~ אחרת היא דרך החוקה, שמכירה של פרודקטור יש להיות,
היא בא זממן על צדדים מסוימים. ובנוסף, יש המערכות אחרת של ב"מ. לקולמנה
באנציה, אנשים הלכו "לצדדים" לחלק, שמאחר זמן השאר הלווד דנספור כפי
לכל קדברים האלו. מערכת ה equity אפשרה המצאה של קיני הושר ועקרונו
חברים יותר. אפילו נוצר מערכת stare decisis שלא הקבדה על פרודקטור זכה הביק
לנאשים. מערכת שאר בוטלה מרוב שנואה לאנצלים. החלק החזים ששל המערכת
הם שאיננו אחד את הנטייה, ואולי גם עליו עהכיר שיטות נוקשות יותר
פרודקטור משלימות שיטות אלו. עוד סייג הוא המשפט של הקולנויות
של אנציה שהם יש בהם שטר שלום, כפון המשפט הישראלי שמערכה סייגים
של שיטת מהותית (חוקה וקודקס) עם סייגים של פרקטיקה (תקנים מחייב). עוד קולמנה
לכן יש שיטת הפרקטיקה.

ארה"ב, אמר, הוא בעיקר אנצילוסקס, ~~אנצילוסקס~~ פרודקטור, פסיקה כסיקה,
שיטת אקדמית, אבל יש בו גם סייגים של משפט מהותי כמו החשיבות
של מחקר המשפט וצילוניות החוקה.

ההקדמים בין השיטות ניהים פחות חזים עם הזמן, במיוחד במשפט
האזרחי, התואם תופעה האנצילוסקס. אומנם, קיימים הקדמים, בעיקר
במשפט הפוזיטיבי ואם בתפיסה שמאחר השיטות והמוסקור העסקיים,
אבל גם הם עם סייגים.

111
112